

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 8C/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621203532
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blažena Fedorková
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2022:7621203532.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudkyňou JUDr. Blaženou Fedorkovou, v spore žalobcu: H.. J. Y., X.. XX.XX.XXXX, L. S. XX, XXX XX R. Y., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Karol Orolín, s.r.o., IČO: 47 237 805, Námestie sv. Egídia 42, 058 01 Poprad, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska 71, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody s prísl., taktó

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaná má **n á r o k** na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 22.07.2021 od Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, ktorú označil ako žalovanú 1/, od Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR ako žalovaná 2/ a súčasne od Slovenskej republiky, za ktorú koná Generálna prokuratúra ako žalovaná 3/ domáhal náhrady škody vo výške 162.628,18 eur. Výška škody predstavuje sumu náhrady za 181 mesiacov trvania trestného stíhania, čo predstavuje sumu 78.373,- eur (t.j. 181 x 433,- eur) a sumu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur, po odpočítaní sumy 15.744,82 eur, ktoré poskytla žalovaná 1/. V žalobe uviedol, že uznesením Ministerstva vnútra SR, sekcie justičnej polície PZ, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica zo dňa 09.12.2002, ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b/, ods.5 Trestného zákona. Na základe uznesenia súdu bol žalobca vzatý do väzby, ktorú vykonával odo dňa 12.12.2002 do 13.01.2004. Následne prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín pre uvedený trestný čin podal na žalobcu obžalobu dňa 10.09.2004, sp.zn. 1 Tš 1/2005. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 19.05.2016, sp. zn. PK-1Tš/23/2005-3484 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods.1, ods. 4 písm. b/, ods. 5 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený so skúšobnou dobou 3 rokov. Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal dňa 23.01.2018 rozsudok č. 2To 11/2016, na základe ktorého žalobcu oslobodil spod obžaloby podľa §259 ods. 3 a § 226 písm. b/ Trestného poriadku účinného do 01.01.2006.

2. V súvislosti s predmetným trestným konaním žalobcovi vznikla škoda - strata na zárobku a žalobca utrpel aj nemajetkovú ujmu. Pred trestným stíhaním bol žalobca zamestnancom spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., pričom jeho priemerný mesačný zárobok bol vo výške 433,- eur. Výška náhrada mzdy predstavuje sumu v výške priemerného mesačného zárobku, ktorý bol 433,- eur počas doby trestného stíhania, t.j. 181 mesiacov odo dňa 01.01.2003 do dňa 23.01.2018, teda ušlý príjem zo zamestnania predstavuje sumu 78.373,- eur.

3. Trestné stíhanie malo zásadný negatívny dopad na kariéru a rodinu žalobcu, nakoľko bol 15 rokov bezdôvodne trestne stíhaný. Kvôli predmetnému trestnému stíhaniu stratil rodinu, jeho manželstvo bolo na návrh jeho manželky rozvedené. Bola mu stanovená výška výživného na sumu 650,- Sk, ktorú pravidelne aj uhrádzal. Žalobca mal obrovské problémy nájsť si nejaké zamestnanie, nakoľko bola na neho podaná obžaloba a hrozil mu trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov. Poslednýkrát videl svojho syna na dvore pred domom dňa 12.12.2002, kedy ho vyšetrovatelia zatkli. Po prepustení z vyšetrovacej väzby dňa 13.01.2004 sa žalobca už nemal kde vrátiť, preto bol nútený nasťahovať sa k rodičom a bol finančne závislý na ich starobných dôchodkoch. Žalobca tak zostal bez strechy nad hlavou, bez zamestnania, bez akéhokoľvek finančného príjmu, bez manželky a sny. K tomu začal mať problémy so zdravím, bolesti v oblasti krížov, bol viackrát liečený. Žalobca to hlavne pripisuje hlavne jeho zatknutiu a umiestneniu vo vyšetrovacej väzbe, chladu v cele, nedostatočnej strave, psychickému vypätiu, stresu a nedostatočnému pohybu, 1 hod. denne v koridore. Na základe uvedeného preto žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100.000,- eur.

4. Svoj nárok na náhradu škody - strata na zárobku a nemajetkovú ujmu opiera o zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Poukázal na rozhodnutia súdov, najmä na rozsudok NS SR zo dňa 30.03.2011 sp.zn. 3Cdo/194/2010.

5. Žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody písomne na Generálnej prokuratúre SR a Ministerstve spravodlivosti SR prostredníctvom písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.01.2021. Generálna prokuratúra SR nárok žalobcu zamietla. Ministerstvo spravodlivosti SR priznalo žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v celkovej výške 15.744,82 eur. Vzhľadom na uvedené, žalobca požaduje náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 162.628,18 eur (178.373,- eur - 15.744,82 eur).

6. Žalobca k žalobe pripojil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.01.2021 adresovanú Ministerstvu spravodlivosti, uznesenie č.k. ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002, rozsudok Špecializovaného trestného súdu č.k. PK-1Tš/23/2005-3484 zo dňa 19.05.2016, rozsudok Okresného súdu Poprad sp.zn. 7C/166/2005-55 zo dňa 31.05.2006, rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 11/2016 zo dňa 23.01.2018, potvrdenie zo dňa 18.04.2018 od Všeobecnej úverovej banky, a.s., potvrdenie o dĺžke väzby zo dňa 17.01.2020 od ÚVVaÚVTOS Leopoldov, lekársku správu zo dňa 30.04.2020 vystavenú MUDr. Ladislavom Laukom, oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku zo dňa 19.07.2021 od Ministerstva spravodlivosti SR a odpoveď generálnej prokuratúry SR zo dňa 20.04.2021 k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

7. Uznesením č.k. 8C/46/2021-95 zo dňa 27.08.2021 uložil žalobcovi, aby správne označil žalovanú stranu, nakoľko štát ako ten istý subjekt môže mať procesné postavenie žalovaného len jedenkrát, nemôže v konaní tvoriť sám so sebou spoločenstvo účastníkov, resp. z hľadiska hmotného práva napríklad dlžnícku solidaritu (rozhodnutie NS SR sp.zn. 6 Cdo 9/2016).

8. Žalobca v podaní doručenom dňa 07.09.2021 označil za žalovanú stranu Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava.

9. Žalovaná vo svojom vyjadrení doručenom dňa 23.09.2021 uviedla, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.01.2021, doručenou Ministerstvu spravodlivosti dňa 21.01.2021. Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu majetkovej škody v podobe ušlého zisku vo výške 78.373,- eur z dôvodu ušlého príjmu počas doby trvania trestného stíhania od 01.01.2003 do 23.01.2018 a zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním a väzbou v sume 100.000,- eur za ujmu spôsobenú na zdraví, v osobnom, profesionálnom a rodinnom živote. Ministerstvo prerokovalo uplatnený nárok v zmysle § 9 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom na základe komplexného vyhodnotenia právneho i skutkového stavu veci, konštatovalo zásah do práv žalobcu a za uvedený zásah sa ministerstvo žalobcovi písomne ospravedlnilo. Súčasne ministerstvo priznalo a uhradilo žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 15.744,82 eur. Nárok na náhradu majetkovej škody

titulom ušlej mzdy žalobca v uplatnenom rozsahu nijakým spôsobom nepreukázal, a to ani na základe výslovnej výzvy ministerstva zo dňa 20.04.2021.

10. Žalovaná namieta zmätočnosť a nejasnosť žaloby, z ktorej nie je zrejmé, z akého titulu sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy a v akej výške. Vznik škody a nemajetkovej ujmy spája žalobca s trestným stíhaním a s jeho samotnou dĺžkou. Bez označenia konkrétneho titulu a určenia konkrétnej výšky škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáha v príčinnej súvislosti s týmto titulom, sa žalovaná nemôže kvalifikovane vyjadriť k žalobe. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi uznesením ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 a ušlým ziskom na strane žalobcu. Skutočnosť, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie neznamená, že žalobca nemohol vykonávať právu v pracovnom pomere a preto žalovaná považuje akýkoľvek nárok žalobcu na ušlý zisk v súvislosti s uznesením ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 za nedôvodný. Potvrzuje to aj potvrdenie zamestnávateľa žalobcu, z ktorého vyplýva, že žalobca bol zamestnaný do 31.07.2003, pracovný pomer žalobcu trval aj po vznesení obvinenia zo dňa 09.12.2002 a netrval do 23.01.2018, do dátumu ktorého si žalobca uplatňuje ušlý zisk. K nároku na náhradu majetkovej škody vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe žalovaná vznáša námietku premlčania podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb., v zmysle ktorého právo na náhradu škody sa premlčuje za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Oslobodzujúci rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 23.01.2018, sp. zn. 2To/11/2016 nadobudol právoplatnosť dňa 23.01.2018, žalobcovi dňa 23.01.2019 uplynula jednoročná lehota na uplatnenie nároku na náhradu majetkovej škody. Táto premlčacia lehota je objektívna, na jej plynutie nemajú vplyv žiadne ďalšie skutočnosti a právo je teda uplatnené včas len vtedy, ak je najneskôr v posledný deň lehoty uplatnené na súde, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 22.07.2021.

11. Žalovaná k výške požadovanej náhrady za nemajetkovú ujmu uvádza, že konanie o náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1968 Zb. je sporovým konaním, na ktorý sa vzťahuje zásada kontradiktórnosti. Žalobca v žalobe, ako aj predtým v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.01.2021 uviedol, že jeho manželstvo bolo rozvedené na návrh manželky, pričom z rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 7C/166/2005 zo dňa 31.05.2006 o rozvode jednoznačne vyplýva, že návrh na rozvod podal žalobca, ako aj to, že nezhody v manželstve nastali po narodení syna, t.j. viac ako 4 roky pred vzatím žalobcu do väzby. Žalobcom uvádzané zhoršenie zdravotného stavu (stres, psychické vypätie) nie je možné zohľadňovať pri posudzovaní vzniku nemajetkovej ujmy, nakoľko pre uplatnenie prípadného nároku je potrebné postupovať v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov a prípadnú škodu preukazovať relevantnými dôkaznými prostriedkami, za ktorý nemožno považovať predloženú lekársku správu z roku 2020, t.j. viac ako 2 roky od oslobodenia žalobcu spod obžaloby. Medzi stranami nie je sporné, že žalobcovi bola v rámci predbežného prerokovania nároku poskytnutá náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do nemajetkových práv, konkrétne nepeňažná saturácia v podobe konštatovania zásahu do práv žalobcu a písomného ospravedlnenia, ako aj peňažná saturácia podobe priznanej a uhradenej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.744,82 eur, čo považuje žalovaná za dostatočnú a primeranú satisfakciu. V podanej žalobe a rovnako aj v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobca uviedol identické skutkové tvrdenia vo vzťahu do osobnostných práv. Žalobca žiadnym spôsobom neobjasnil ako dospel k sume 100.000,- eur ako požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti žalovaná poukazuje na to, že judikatúra Najvyššieho súdu SR vzhladá limity odškodňovania nemajetkovej ujmy z dôvodov zachovania primeranosti v porovnaní s odškodnením za poškodenie zdravia alebo spôsobenie smrti, pričom nie je možné osobám domáhajúcim sa náhrady nemajetkovej ujmy priznávať vyššie alebo porovnateľné sumy, ako v prípadoch, ak bola trestným činom spôsobená smrť alebo ujma na zdraví. Žalovaná zastáva názor, že je potrebné prihliadať na to, že za najzávažnejší následok trestného činu (smrť) umožňuje právna úprava priznať maximálne odškodnenie vo výške 50 - násobku minimálnej mzdy, čo u žalobcu zodpovedá sume vo výške 24.000,- eur (min. mzda v roku 2018 vo výške 480,- eur x 50), ale trestné stíhanie a väzbu žalobcu nie je možné považovať za rovnocenný dôsledok zlyhania štátu ako pri obetiach násilných trestných činov. Na základe vyššie uvedeného žalovaná navrhla žalobu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

12. Žalobca vo svojej replike doručenej súdu dňa 15.11.2021 uviedol, že vznesenú námietku premlčania považuje za bezdôvodnú. V žalobe jasne a zreteľne uviedol nezákonné rozhodnutie, ktorým je uznesenie Ministerstva vnútra SR, sekcie justičnej polície PZ, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 zo dňa 09.12.2002, na základe ktorého sa domáha náhrady škody, teda svoj nárok neopiera o rozhodnutie o vzatí do väzby. V konaní preukáže všetky skutočnosti, ako aj príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním a stratou zamestnania. Na základe uvedeného trvá na podanej žalobe v celom rozsahu.

13. Žalovaná vo svojej duplike doručenej súdu dňa 24.11.2021 uviedla, že postup žalobcu spočívajúci v zotrvaní na žalobe a odkaze, že všetky skutočnosti preukáže v konaní je nevhodný, preto žiada súd o uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 ods.1 Civilného sporového poriadku. Žalovaná poukazuje na čiastočné uspokojenie žalobcovho nároku pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody vo výške 15.744,82 eur za nemajetkovú ujmu. V procese predbežného prerokovania nároku bol žalobca vyzvaný dňa 20.04.2021 na doplnenie svojho podania v rozsahu: označenie titulu, na základe ktorého sa domáha náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy, uvedenie, odôvodnenie a preukázanie výšky vzniknutej majetkovej škody, uvedenie, odôvodnenie a preukázanie výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňuje v súvislosti s označeným titulom, predloženie dôkazov a dokumentov na podporu tvrdení ohľadom vzniku škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca na výzvu nereagoval, pričom uvedené skutočnosti neuviedol ani v žalobe. Žalovaná je toho názoru, že pokiaľ žalobca nebol schopný v žalobe a ani v replike svoje nároky riadne preukázať, v stanovenej sudcovskej lehote nespĺnil povinnosť tvrdenia a dokazovania, súd by v zmysle § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku, na prípadné ďalšie tvrdenia žalobcu, ktoré doteraz neuviedol a nové predložené dôkazy prihliadať. V replike označil za nezákonné rozhodnutie uznesenie ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002. Žalovaná zotrváva, že vznesením obvinenia nie je žiadnym spôsobom obmedzená možnosť osoby vykonávať prácu v pracovnom pomere a preto žalobcovi nemohla vzniknúť majetková škoda, tak ako ju odôvodnil v žalobe. Zo strany žalobcu zostala neodôvodnená aj požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaná zotrváva na námietkach uvedených vo vyjadrení k žalobe, v duplike a žiada sú, aby pristúpil k sudcovskej koncentrácii konania a žalobu zamietol.

14. Právna úprava v ustanovení § 150 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP). Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods.1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Ak súd považuje skutkové tvrdenia strany podľa § 151 CSP za nesporné, nevykonáva o nich dokazovanie.

15. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 02.03.2022, na ktoré sa dostavili žalobca, jeho právny zástupca a splnomocnený zástupca žalovaného.

16. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že dňa 12.12.2002 bol vzatý do väzby, v roku 2004 bol prepustený z väzby. Po 15 rokoch ho Najvyšší súd oslobodil spod obžaloby. Celých 15 rokov žil v neistote, rozpadlo sa mu manželstvo, prišiel o prácu, touto situáciou trpel aj jeho syn. Pridružili sa k tomu aj zdravotné problémy, dlhodobo sa liečil na platničky, s ktorými má dodnes problémy. Čiastka, ktorá bola vyčíslená ministerstvom spravodlivosti v sume cca 15.700,- eur sa mu zdá primalá nato, že musel žiť v neistote. K ukončeniu pracovného pomeru u zamestnávateľa došlo na základe dohody, ale bolo to pod tlakom. Rovnako aj jeho bývala manželka ukončila pracovný pomer u toho istého zamestnávateľa formou dohody. K rozvodu žalobca uviedol, že návrh podal on, manželka o neho nejavila žiaden záujem, nemal bývanie a nemalo význam, aby naďalej žili. Problémy v manželstve mali aj pred vzatím do väzby v súvislosti s návštevami rodičov manželky.

17. V záverečnej reči právny zástupca žalobcu uviedol, že trestné stíhanie spôsobila Slovenská republika, a tá by mala zohľadniť nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a odškodniť žalobcu. Preukázateľne došlo k skončeniu pracovného pomeru a psychická ujma zo straty zamestnania a rozpad

rodiny je takým zásahom, ktorý je potrebné kompenzovať. Vzhľadom na uvedené žiada priznať náhradu škody vo výške 162.628,18 eur alebo alternatívne, ak by táto suma nekorešpondovala ujme, žiada, aby súd priznal sumu odškodného podľa uváženia a daného skutkového stavu.

18. Splnomocnený zástupca žalovanej v záverečnej reči uviedol, že zotrváva na svojich námietkach, hlavne na námietke premlčania. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo sa týka ušlého zisku neozrejmlí dôvodnosť nároku. Príčinnú súvislosť medzi skončením pracovného pomeru na základe dvojstranného právneho úkonu, akým je dohoda a vznikom majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy považuje za nepreukázané a neodôvodnené. Žalobcove tvrdenia o rozpade manželstva v súvislosti s trestným stíhaním alebo väzbou sú v rozpore s jeho vlastným názorom na rozvod. Vzhľadom na uvedené, žiadal žalobu zamietnuť.

19. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.01.2021 adresovanú Ministerstvu spravodlivosti, uznesením č.k. ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002, rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č.k. PK-1Tš/23/2005-3484 zo dňa 19.05.2016, rozsudkom Okresného súdu Poprad sp.zn. 7C/166/2005-55 zo dňa 31.05.2006, rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 11/2016 zo dňa 23.01.2018, potvrdením zo dňa 18.04.2018 od Všeobecnej úverovej banky, a.s., potvrdením o dĺžke väzby zo dňa 17.01.2020 od ÚVVAÚVTOS Leopoldov, lekárskou správou zo dňa 30.04.2020 vystavenou MUDr. Ladislavom Laukom, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku zo dňa 19.07.2021 od Ministerstva spravodlivosti SR i ostatnými listinami, ktoré sú obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

20. Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcia justičnej polície PZ, Odbor vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, Oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 zo dňa 09.12.2002 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b/ a ods. 5 Trestného zákona účinného v dobe spáchania trestného činu.

21. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č.k. PK-1Tš/23/2005-3484 zo dňa 19.05.2016 bol žalobca uznaný vinným z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b/ a ods. 5 Trestného zákona účinného do 01.09.2003, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou vo výmere 3 roky.

22. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 To 11/2016 zo dňa 23.01.2018 bol zrušený rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 19.05.2016, sp.zn. PK-1Tš/23/2005 vo výroku o vine a treste vo vzťahu k žalobcovi.

23. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby v potvrdení zo dňa 17.01.2020 uviedol, že žalobca bol vo výkone väzby v období od 12.12.2002 do 13.01.2004.

24. Rozsudkom Okresného súdu v Poprade sp.zn. 7C/166/2005-55 zo dňa 31.05.2006 bolo manželstvo žalobcu rozvedené, syn bol zverený do osobnej starostlivosti matke a žalobca bol zaviazaný prispievať na výživu mesačne sumou 650,- Sk.

25. Po oslobodzujúcom rozsudku sa žalobca domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. V spise sa nachádza odpoveď žalovanej označená ako "Oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku", z ktorej súd zistil, že v zmysle žiadosti si žalobca uplatnil náhradu ušlého zisku vo výške 78.373,- eur z dôvodu ušlého príjmu počas doby trestného stíhania od 01.01.2003 do 23.01.2018. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním a väzbou v sume 100.000,- eur za ujmu spôsobenú na zdraví, v osobnom, profesionálnom a rodinnom živote. Nakoľko k žiadosti neboli pripojené žiadne dokumenty alebo listiny preukazujúce tvrdenia uvádzané v žiadosti, žalovaná výzvou na doplnenie podania zo dňa 20.04.2021 vyzvala na označenie titulu, na základe ktorého sa žiadateľ domáha náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy, a nadväznosti na to, aby uviedol, odôvodnil a preukázal výšku vzniknutej majetkovej škody, ktorú si uplatňuje v súvislosti s označeným titulom, ďalej uviedol, odôvodnil a preukázal výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňuje v súvislosti s označeným titulom, a tiež predložil dôkazy a dokumenty na podporu svojich tvrdení ohľadom vzniku škody a nemajetkovej ujmy. Táto výzva ostala zo strany žalobcu bez odpovede.

26. V rámci procesu predbežného prerokovania nároku si žalovaná vyžiadala stanovisko Špecializovaného trestného súdu, stanovisko Národnej kriminálnej agentúry Ministerstva vnútra SR, stanovisko Okresného súdu Trenčín a relevantné dokumenty z trestného spisu Špecializovaného trestného súdu, sp.zn. PK-1TŠ/23/2005. Z vykonaného šetrenia skutkového stavu boli ustálené nasledovné skutočnosti: Uznesením ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm.b/, ods. 5 Trestného zákona. Podanie sťažnosti ako opravného prostriedku voči uvedenému uzneseniu bolo preukázané uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne zo dňa 03.01.2003, č.k. 1 Kv 59/02-181, ktorým bola sťažnosť žalobcu zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.12.2002, sp.zn. 1Tp 114/02, bol žalobca vzatý do väzby, pričom jeho sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.01.2003, sp. zn. 1Tpo 72/02. Na základe žiadosti žalobcu o prepustenie z väzby na slobodu bol žalobca uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 07.01.2004, sp.zn. 5Tp 165/03, prepustený z väzby na slobodu. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.01.2018, sp.zn. 2To/11/2016, bol žalobca spod obžaloby právoplatne oslobodený. Žalovaná považuje za preukázané trvanie väzby od 12.12.2002 do 07.01.2004 z dôvodu pasivity žalobcu. Vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 09.12.2002, ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 a uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.12.2002, sp.zn. 1Tp 114/02, ktorým bol žalobca vzatý do väzby, došlo zo strany orgánov verejnej moci v zmysle § 4 a § 5 zákona č. 58/1969 Zb. k zásahu do práv žalobcu. Za uvedené zásahy sa žalovaná ospravedlnila. K náhrade majetkovej ujmy v podobe ušlého zisku žalobca rozsah požadovanej náhrady nijakým spôsobom nepreukázal, a to ani na základe výslovnej výzvy žalovanej, preto v tejto časti žalovaná žiadosť žalobcu vyhodnotila ako nedôvodnú. Žalobca si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu v trvaní od 12.12.2002 do 07.01.2004 a za vedenie trestného stíhania od 09.12.2002 do 23.01.2018, spolu v sume 100.000,- eur. S poukazom na ust. § 17 zákona č. 514/2003 dospela žalovaná k záveru, že je potrebné pristúpiť aj k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej výške 15.711,82 eur vypočítanej ako 20,- eur za deň trvania väzby, čo predstavuje sumu 7.840,- eur a 562,50 eur za rok vedenia trestného stíhania od 09.12.2002 do 23.01.2018, vyjmúc obdobie väzobného stíhania, čo predstavuje sumu 7.904,82 eur. Táto suma zohľadňuje prezumované následky spojené s výkonom väzby, medzi ktoré patrí prirodzený zásah do základných práv a slobôd poškodeného (právo na slobodu pohybu, právo na súkromie), ako aj zásah do osobnostných práv poškodeného (ľudská dôstojnosť, rodinný a spoločenský život). Rovnako v uvedenej sume žalovaná zohľadnila prezumované dopady trestného stíhania, ako hrozba trestu, právna neistota ohľadom výsledku trestného stíhania, prirodzené odsúdenie zo strany spoločnosti spojené s vedením trestného stíhania. Zo strany žalovanej nebolo ako prezumovaný následok zohľadnené dostavovanie sa žalobcu na úkony trestného stíhania, nakoľko žalobca na hlavnom pojednávaní dňa 28.09.2005 požiadal o konanie v jeho neprítomnosti až do skončenia procesu. Iné ako vyššie uvedené prezumované následky väzby a trestného stíhania žalovaná nemohla zohľadniť z dôvodu pasivity žalobcu, ktorý ani na výzvu nepredložil žiadne dôkazy alebo dokumenty na podporu svojich tvrdení. Zo strany žalobcu nebola preukazovaná ani škoda na zdraví, preto pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemohli byť zohľadnené zdravotné problémy žalobcu.

27. Z lekárskej správy zo dňa 30.04.2020 vystavenej MUDr. Ladislavom Laukom žalobca subjektívne uviedol, že posledné 2 roky má stavy depresíí, nič ho nebaví, zle spí a v poslednej dobe aj viac popíjal. Diagnostikovaná je depresívna porucha na org. báze F 06.3 a závislosti na alkohole F 10.2.

28. Z potvrdenia zamestnávateľa Všeobecnej úverovej banky, a.s. zo dňa 18.04.2018 je zrejmé, že žalobca bol zamestnancom od 06.07.1993 do 31.07.2003, pričom bol vyčíslený hrubý a čistý príjem za mesiace január až december 2002.

29. Podľa čl. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

30. Z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Keďže k žalobcom tvrdenej škode malo dôjsť nezákonným rozhodnutím pred 1. júlom 2004, t.j. uznesením Ministerstva vnútra

SR, Sekcia justičnej polície PZ, Odbor vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, Oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 zo dňa 09.12.2002, je potrebné vec posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. Zodpovednosť štátu podľa tohto zákona za rozhodnutie orgánu štátu majúci za následok škodu, má charakter občianskoprávnej zodpovednosti. Zákon č. 58/1969 Zb. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (viď § 20 zákona č. 58/1969 Zb.).

31. Podľa § 1 zák. č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

32. Podľa § 2 zák. č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

33. Podľa § 4 ods. 1, zák. č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Podľa ods. 2, ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

34. Podľa § 9 zák. č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

35. Podľa § 10 zák. č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

36. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, súd sa v prvom rade zaoberal touto námietkou.

37. Podľa § 22 zák. č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

38. Začiatok premlčacej doby je všeobecne (objektívne) určený ustanovením § 22 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého sa toto právo premlčí najneskôr za desať rokov odo dňa, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda. Takto určený počiatok je vymedzený objektívne, nezávisle na poškodenom. Objektívna premlčacia doba pre uplatnenie nároku na náhradu škody je 10 rokov. Pre začiatok plynutia tejto lehoty nie je významné, kedy sa poškodený o nezákonnosť rozhodnutia dozvedel, prípadne či bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala; rozhodujúca z tohto hľadiska je iba skutočnosť, kedy - nezávisle na úrovni vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu - došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody. Popri tejto tzv. objektívnej lehote zákon č. 58/1969 Zb. ustanovuje k uplatneniu nárokov zo zodpovednostných práv za škodu spôsobenú rozhodnutiami štátnych orgánov tiež lehotu subjektívnu, pri ktorej je smerodajný subjektívne určený počiatok. Subjektívna premlčacia doba k uplatneniu nároku na náhradu tejto škody je - ako vyplýva z ustanovenia § 22 ods. 1 - tri roky a začína

plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode (veta prvá), a ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia (veta druhá). Obidve premlčacie doby (objektívna a subjektívna) začínajú plynúť a končia nezávisle od seba. Všeobecne však platí, že nárok na náhradu škody treba uplatniť v čase, kedy ešte plynú obe lehoty, t.j. lehota objektívna a v jej rámci lehota subjektívna; márnym uplynutím jednej z týchto lehôt sa nárok premlčuje, aj keď poškodenému ešte plynie aj druhá premlčacia lehota (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 11. marca 2010, sp. zn. 30 Cdo 3266/2008).

39. Súd sa teda prioritne zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania žalovaného nároku. Za nezákonné rozhodnutie žalobca uviedol uznesenie Ministerstva vnútra SR, Sekcia justičnej polície PZ, Odbor vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, Oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica ČVS:VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 zo dňa 09.12.2002 o vznesení obvinenia. Odo dňa doručenia, resp. oznámenia uznesenia o vznesení obvinenia plynie objektívna premlčacia 10 - ročná lehota. Objektívna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody teda uplynula dňa 09.12.2012. Žaloba bola žalobcom podaná na tunajší súd až 22.07.2021 teda po uplynutí viac ako 10 rokov od doručenia napadnutého rozhodnutia. Na situácii nič nemení ani skutočnosť, že subjektívna 3 - ročná lehota začala plynúť od doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia, ktorým bol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 To 11/2016 zo dňa 23.01.2018 o zrušení rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 19.05.2016, sp.zn. PK-1Tš/23/2005 vo výroku o vine a treste vo vzťahu k žalobcovi. Právo na uplatnenie si nároku na náhradu škody zanikne uplynutím niektorej premlčacej lehoty. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 11. marca 2010, sp. zn. 30 Cdo 3266/2008 je teda súd nútený konštatovať, že premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom ušlého zisku uplynula a teda uplatnený nárok v tejto časti nemožno žalobcovi priznať.

40. Druhým nárokom žalobcu bola náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 84.255,18 eur.

41. Zákon č. 58/1969 Zb. nepozná ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy, právo na jej náhradu zaviedol až zákon č. 514/2003 Z.z.. Rozhodovacou činnosťou súdov bolo ustálené, že vedenie trestného stíhania, bez ohľadu na to, či uznesenie o jeho začatí bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákon a č. 514/2003 Z.z., odôvodňuje s ohľadom na čl. 46 ods. Ústavy SR, pokiaľ táto ujma vznikla v príčinnej súvislosti so začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než vydaním odsudzujúceho rozsudku. Náhrada nemajetkovej ujmy je teda ústavne akceptovaným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.

42. Podľa § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

43. Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Ak bola trestným činom spôsobená smrť a je len jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, má nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.

44. Rovnakú právnu úpravu maximálnej výšky odškodnenia obsahoval aj zákon č. 215/2006 Z.z. v ustanovení § 5 (ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy) a §6 (celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy).

45. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd považuje za nesporné skutočnosti uvádzané žalovanou v oznámení o výsledku predbežného prerokovania nároku. Tieto skutočnosti zo strany žalobcu neboli žiadnym spôsobom rozporované, ani v podanej žalobe, ani výpoveďou žalobcu a ani v ďalších vyjadreniach doručených súdu. Identické skutkové tvrdenia uviedol žalobca nielen v podanej žalobe, ale aj v žiadosti o predbežné prerokovanie sporu. Identické je aj tvrdenie žalobcu o príčinách rozvratu manželstva. Zo strany žalobcu jeho tvrdenie, že návrh na rozvod podala manželka, bolo vyvrátené predloženým rozsudkom o rozvode, kde je vyslovene uvedené, že návrh na rozvod podal žalobca, prvé nezhody v manželstve sa začali prejavovať po narodení syna v súvislosti s návštevami rodičov manželky. Obdobie väzby už len prehĺbilo rozpory medzi nimi. Tieto skutočnosti potvrdil žalobca aj vo svojej výpovedi. Žalobca na podporu svojho tvrdenia, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo pod istým nátlakom zo strany zamestnávateľa nepredložil žiaden relevantný dôkaz, nepredložil ani list vedúcej, ktorý mu napísala do väzby v letných mesiacoch ani dohodu o skončení pracovného pomeru. Táto psychická trauma zo straty zamestnania zostala v rovine tvrdenia žalobcu bez opory v predložených dôkazoch. V rámci priznanej a uhradenej náhrady nemajetkovej ujmy bolo žalobcovi vyplatených 15.744,82 eur za zásah do základných práv a slobôd, osobnostných práv, ako aj dopady v podobe právnej neistoty ohľadom výsledku trestného stíhania a prirodzené odsúdenie zo strany spoločnosti spojené s vedením trestného stíhania. Žalobca požadoval aj náhradu za poškodenie zdravia, ktoré sa u neho podľa žaloby objavilo v podobe bolestí krížov, čo pripisuje hlavne jeho zatknutiu a umiestneniu do vyšetrovacej väzby. Relevantný dôkaz, že toto poškodenie zdravia sa prejavilo v období po prepustení z väzby, t.j. po 13.01.2004, zo strany žalobcu nebolo predložené, v tomto smere ostal pasívny. Bola predložená lekárska správa zo dňa 30.04.2020 vystavená psychiatrom MUDr. Ladislavom Laukom, podľa ktorej boli žalobcovi diagnostikované ochorenia depresívna porucha a závislosti na alkohole. Správa bola vystavená až 16 rokov po prepustení z väzby a 2 roky po vydaní oslobodzujúceho rozsudku. Žalobca žiadnym spôsobom bližšie nepopísal príčinnú súvislosť medzi fyzickým a psychickým poškodením svojho zdravia, ani z lekárskej správy nie je zrejmé, kedy sa u neho tieto problémy začali prejavovať. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd je toho názoru, že vyplatená nemajetková ujma zo strany žalovanej je dostatočná a primeraná. Na záver súd uvádza, že požadovaná nemajetková ujma vo výške 84.255,18 eur je neprimerane vysoká v porovnaní s výškou náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi za utrpenie a bolesť. Je správne vyčíslenie zo strany žalovanej, že v prípade, ak by trestným činom bola spôsobená smrť, tak hmotnoprávne predpisy umožňujú priznať obeti maximálne odškodnenie v roku 2018 vo výške 24.000,- eur (minimálna mzda za rok 2018 vo výške 480,- eur x 50). Trestné stíhanie a väzbu nie je možné považovať za žiadnych okolností ako najextrémnejší prípad zlyhania inštitúcie. Keďže žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy ako už bola zo strany žalovanej uhradená, neostávalo súdu nič iné, ako žalobu aj v časti nemajetkovej ujmy zamietnuť.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 262 ods. 1,2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. Vzhľadom k tomu, že žalovaný mal v konaní plný úspech, súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.